

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/265/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7111219221
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7111219221.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slobodníka vo veci žalobcu OSIVEX ZÁHRADKÁR, s.r.o., Košice, Štúrova 33, IČO: 36 787 124, zastúpeného JUDr. Matúšom Hríbom, advokátom, Advokátska kancelária, Bardejov, Na hradbách 5, IČO: 42 246 237, proti žalovanej F. K., Š., V. O. XX, zastúpenej Advokátska kancelária - Mgr. Šiagyová, s.r.o., Šaľa, Jánošíkova 2, IČO: 36 868 817, o zaplatenie 1 261 € istiny s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 37C/347/2011-47 z 11.9.2014 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej sa ich náhrada nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom žalobu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku uviedol, čoho sa žalobca žalobou z 30.6.2011 domáhal, čím svoju žalobu odôvodnil, čo uviedla žalovaná vo svojom vyjadrení z 1.12.2011, čo uviedol žalobca vo svojom vyjadrení z 30.4.2012, že vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou a s vyjadrením žalobcu, s vyjadrením žalovanej, so spisom Okresného súdu (ďalej len OS) Košice I 3T/103/2010 a s ďalšími listinnými dôkazmi predloženými účastníkmi a zistil nasledovný skutkový stav, konkrétne čo zistil z tr. rozkazu OS Košice I 3T/103/2010 a zo žiadosti o dohodu z 27.7.2010. Vychádzajúc z § 179 ods.1, § 182 ods.1,2, § 186 zák.č.311/01 Z. z. Zákonníka práce, § 191 (v znení účinnom do 31.8.2011), § 1 ods.1,4 (v znení účinnom do 31.8.2011), 36 ZP (v znení účinnom do 31.8.2011), § 100 a § 106 ods.1,2 O. z. (ich znenie citoval), v prvom rade sa zaoberal vznesenou námietkou premlčania nároku žalobcu na náhradu škody zo strany žalovanej. Pojem premlčanie a pojem preklúzia Z. p. neupravuje. Pre pracovnoprávne vzťahy treba použiť v súvislosti s vymedzením uvedených pojmov O. z. (§ 1 ods.4 Z. p.). O. z. v súvislosti s premlčaním používa pojem premlčacia doba. Z. p. však aj naďalej používať termín premlčacej lehoty. Podľa § 1 ods.2 Z. p. má pre oblasť pracovnoprávných vzťahov prednosť používanie termínu premlčacia lehoty. Premlčanie je kvalifikované plynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práva im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zák. ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom „u príslušného“ orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať „u súdu“ svojho práva. Pri premlčaní práva na náhradu škody je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to kratšia subjektívna a dlhšia objektívna. Ich začiatok je upravený odlišne. Tieto 2 premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia sa nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Napr. ak

odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, do uplatnenia práva na náhradu škody uplynie čas uvedený v § 106 ods.1 O. z. a škodca v súdnom konaní vznesie námietku premlčania, právo sa premlčalo, aj keď ide o škodu spôsobenú úmyselne. Neprichádza tu už do úvahy objektívna 10 ročná premlčacia doba podľa ods.2 cit. ust. Podobne je to aj v prípade, ak by ešte boli dané podmienky na plynutie subjektívnej premlčacej doby, ale by už uplynula objektívna premlčacia doba. Subjektívna premlčacia doba totiž môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemôže presiahnuť. Subjektívna premlčacia doba je 2 ročná a na začatie jej plynutia vždy treba rešpektovať subjektívnu stránku poškodeného, týkajúcu sa jeho a) vedomosti o škode (teda nie o protiprávnom úkone či o škodnej udalosti) ako o určitej majetkovej alebo nemajetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktorú možno objektívne vyčíslieť v peniazoch do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde. Okamih vzniku škody, resp. vedomosť poškodeného o tejto škode sa pritom nemusí zhodovať s okamihom škodnej udalosti, či s protiprávnym konaním. Vedomosť o škode nemožno totiž zamieňať s dozvedením sa iba o škodnej udalosti alebo o protiprávnom úkone, ktorý škodu spôsobil. Nestačí teda iba dozvedenie sa o púhej právnej skutočnosti, z ktorej vznikla škoda. Pojem dozvedel sa o škode vyjadruje nielen vedomosť poškodeného o protiprávnom úkone alebo o udalosti, ktorou bola škoda spôsobená, ale aj o tom, že vznikla majetková ujma určitého druhu a rozsahu, ktorú možno natoľko objektívne vyjadriť (vyčíslieť v peniazoch), aby mohol poškodený svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde. Ide teda o vedomosť nielen o vzniku a existencii škody, ale aj o jej výške, t.j. o rozsahu v peňažnom zmysle; b) vedomosti o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá, teda o zodpovednom subjekte. Za škodu bude obvykle zodpovedať priamo škodca, ktorý ju spôsobil. V niektorých prípadoch však za škodu môže zodpovedať aj iná osoba, napr. ak škodu spôsobili zamestnanci právnickej osoby či fyzickej osoby (§ 420) alebo tí, ktorí nemôžu posúdiť následky svojho konania (§ 422 ods.1) a p. Princíp prezumpcie neviny je vlastný tr. právu, avšak pri posudzovaní otázky, kedy sa poškodený dozvie o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá, je rozhodujúci okamih, kedy zistí skutkové okolnosti rozhodujúce pre vymedzenie zodpovedného subjektu. Nejde tu teda vôbec o to, či sa škodca dopustil konania, ktoré napĺňa skutkovú podstatu niektorého z tr. činov, ale len o to, či svojim (zavineným) konaním spôsobil majetkovú stratu poškodeného. Námietka, že subjektívna premlčacia doba začína plynúť až okamihom nadobudnutia právoplatnosti tr. rozkazu, teda nie je dôvodná (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 13.11.2008, 21Cdo 2958/2007). Medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalovaná bola v rozhodnom období v pracovnom pomere u žalobcu, že podpísala dohodu o hmotnej zodpovednosti a takisto nebolo sporné, že inventarizácia bola vykonaná pri skončení jej pracovného pomeru u žalobcu 15.9.2008. Na základe uvedeného mal za to, že žalobca sa o tom, že vznikla škoda a kto za ňu zodpovedá dozvedel 15.9.2008, kedy bola vykonaná inventarizácia, teda týmto dňom začala plynúť subjektívna 2 ročná premlčacia lehota na podanie žaloby (uplatnenie nároku), ktorá uplynula 15.9.2010, pričom žalobca podal žalobu na súd až 19.7.2011, teda po uplynutí subjektívnej 2 ročnej premlčacej lehoty. Citoval právnu vetu judikátu R 29/1983. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania nároku žalobcu na náhradu škody zo strany žalovanej ako dlžníka, považoval žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody za premlčaný. Z tohto dôvodu bližšie neskúmal existenciu subjektívneho práva žalobcu a žalobu zamietol. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že žalovaná uznala svoj dlh, konštatoval, že podľa § 20 ods.1 Z. p. práva a povinnosti z pracovnoprávných vzťahov možno zabezpečiť dohodou o zrážkach zo mzdy, ručením alebo zriadením záložného práva, teda na rozdiel od možností poskytovaných občianskoprávnymi predpismi, Z. p. ako špeciálny právny predpis pre oblasť pracovnoprávných vzťahov pripúšťa iba tieto 3 spôsoby zabezpečenia práv a povinností. V nadväznosti na § 18 Z. p., ktorý umožňuje v pracovnom práve uzatvárať len zmluvy upravené v pracovnoprávných predpisoch, sa § 20 ods.1 Z. p. považuje v pracovnoprávnej literatúre za kogentné vymedzenie druhov zmluvných zabezpečovacích prostriedkov. Je vo vzťahu k právnej úprave zmluvných zabezpečovacích prostriedkov O. z. osobitnou úpravou. Od 1.1.2009 nie je možné O. z. subsidiárne použiť na zmluvné zabezpečenie záväzkov v pracovnom práve aj z dôvodu, že subsidiárna pôsobnosť O. z. vo vzťahu k prvej časti Z. p. od 1.1.2009 bola obmedzená len na všeobecné ust. O. z. (§ 1-§ 122 O. z.), obsahom ktorých nie sú zmluvné zabezpečovacie prostriedky. Zák. tu expressis verbis pozitívne vymenúva iba 3 spôsoby zabezpečenia. Z toho treba vyvodiť, že iné formy zabezpečenia sú zakázané. Pri zabezpečení práv a povinností v pracovnoprávných vzťahoch preto neprichádza do úvahy aplikácia tých ust. O. z., ktoré upravujú zabezpečenie záväzku, napr. formou dohody o zriadení záložného práva k hnuiteľným veciam zamestnanca, resp. uznaním dlhu ako je to v prejednávanej veci. Ďalej považoval za potrebné uviesť, že podľa § 558 O. z. ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Uznanie dlhu je samostatným zabezpečovacím inštitútom upraveným až v ôsmej časti O. z.; zabezpečovaciu funkciu plní tým, že

zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase uznania. Uznanie dlhu je jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi. Okrem všeobecných náležitostí predpísaných pre právne úkony (§ 34 a n. O. z.) je k jeho platnosti potrebná písomná forma, vyjadrenie prísľubu zaplatiť dlh a uvedenia dôvodu dlhu a jeho výšky, čiže ak má mať písomné uznanie práva dlžníkom právne dôsledky uvedené v § 558 O. z. (t. j. dôsledky v podobe pretrhnutia premlčania), je potrebné, aby došlo k uznaniu práva ako čo do dôvodu, tak čo do výšky. Pokiaľ ide o uznanie práva čo do dôvodu, nemusí síce byť tento dôvod vždy v listine obsahujúcej uznanie práva uvedený výslovne, ale musí byť jednoznačne dôvoditeľný, napr. poukazom na upomienku o zaplatení dlhu, v ktorej je dôvod dlhu výslovne obsiahnutý. Rovnako tak uznanie práva čo do jeho výšky musí byť vyjadrené tak, aby výška bola objektívne určiteľná. Pretože uznanie dlhu je právnym úkonom, pre ktorý je pod sankciou neplatnosti stanovená písomná forma (§ 40 ods.1 O. z.), musí byť určitosť prejavu vôle uznať dlh čo do dôvodu a výšky daná obsahom listiny, na ktorej je zaznamenaný; nestačí, že dlžníkovi, ktorý jednostranný právny úkon urobil, príp. veriteľovi, ktorému bol tento úkon adresovaný, bol jasný ako dôvod uznávaného dlhu, tak jeho výška, ak to nie je poznateľné z textu listiny. Určitosť písomného prejavu vôle je objektívnou kategóriou a taký prejav vôle by nemal vzbudzovať dôvodné pochybnosti o jeho obsahu ani u tretích osôb. Určitosť prejavu vôle uznať právo čo do dôvodu a výšky musí byť daná obsahom listiny, na ktorej je zaznamenaný; inak povedané dôvod a výška uznaného práva, musí byť i pre tretiu osobu poznateľné z listiny, na ktorej je takýto prejav vôle zachytený. V nadväznosti na to konštatoval, že žiadosť žalovanej o dohodu z 27.7.2010 neobsahuje náležitosti uznania dlhu predpokladané zák., keďže je adresovaná Obvodnému oddeleniu Policajného zboru Košice - Staré Mesto a nie žalobcovi ako veriteľovi, pričom z jej obsahu navyše nie je zrejмый dôvod dlhu. Absencia týchto podstatných náležitostí uznania dlhu podľa § 558 O. z. spôsobuje jeho absolútnu neplatnosť (§§ 37 a 39 O. z.). Nevykonal dôkaz výsluchom žalovanej z dôvodu, že vzhľadom na vznesenú námietku premlčania z jej strany, považoval vykonanie tohto dôkazu za nadbytočné a nevhodné. O trovách konania rozhodol podľa prvej vety § 142 ods.1 O. s. p. v spojení s prvou vetou § 151 ods.1 a 2 O. s. p. (ich znenie citoval). Žalovaná mala plný úspech v konaní, preto jej pri vyhlásení rozsudku priznal náhradu trov konania, pričom o výške trov rozhodol až v písomnom vyhotovení rozsudku, keďže bolo toto rozhodnutie vyhradené až na písomné vyhotovenie. Keďže si však žalovaná nevyčísliła náhradu trov konania v lehote 3 pracovných dní od vyhlásenia tohto rozsudku, namiesto vyhláseného prisudzujúceho výroku o trovách konania jej uviedol v písomnom vyhotovení rozsudku výrok o nepriznaní trov konania. Tomu nebráni ani skutočnosť, že výrok prisudzujúci (nevyčíslené) trovy konania bol vyhlásený v rámci rozsudku, pretože rozhodnutie o trovách konania má v takomto prípade povahu uznesenia. Ide o výnimku z § 170 ods.1 O. s. p. (aj jeho znenie citoval). Táto výnimka umožňuje súdu v písomnom vyhotovení uviesť namiesto vyhláseného výroku o priznaní náhrady trov konania, výrok o nepriznaní náhrady trov konania.

Proti tomuto rozsudku, a to proti I. a II. výroku napádaného rozhodnutia, podal žalobca v zák. stanovenej lehote odvolanie, nakoľko má za to, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a súd tiež neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a súčasne vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, preto sú na jeho strane dané odvolacie dôvody podľa § 205 ods.2 písm. b/,c/ a f/ O. s. p. Uviedol: Dôvody zamietnutia žaloby zhladal súd v námietke premlčania vznesenej žalovanou voči jeho nároku na zaplatenie dlžnej sumy. V konaní preukázal svoj nárok ako nepremičaný, a to s poukazom na to, že uznaním dlhu žalovanou v rámci tr. konania, ktoré predchádzalo tomuto konaniu, došlo v zmysle § 558 O. z. k pretrhnutiu plynutia premlčacej doby v zmysle § 110 ods.1 druhá veta O. z. Z výsledkov doterajšieho konania vyplýva, že žalovaná sa obrátila 27.7.2010 so žiadosťou o úhradu dlžnej sumy formou splátok na Obvodné oddelenie Policajného zboru Košice - Staré mesto, čím vyjadrila relevantnú vôľu, v zmysle ktorej nespochybnila ani dôvod ani výšku škody uplatnenej v tr. konaní a následne žalobou v tomto konaní. Žalovaná svoj návrh na zmier učinila v dobe, kedy bola voči „je“ osobe vznesené obvinenie zo spáchania tr. činu sprenevery v zmysle § 213 ods.1 Tr. zák. Za skutok, ktorý sa jej kládol za vinu bola odsúdená tr. rozkazom z 8.10.2010, 3T 103/2010-59, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 6.11.2010. Poukázal najmä na to, že priebeh konania je poznačený vadou, a to v situácii, ak nebola vzatá v úvahu tá skutočnosť, že v tr. konaní nebolo rozhodnuté o jeho náhrade škody v dôsledku procesnej chyby tr. súdu. Procesné pochybenie tr. súdu spočívalo v tom, že si už v prípravnom konaní ako poškodený uplatnil pri výsluchu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanej, a to 26.7.2010. Jeho nárok ostal v konečnom dôsledku bez povšimnutia a nebol zahrnutý do výroku tr. rozkazu, a tak z uvedeného mal súd na túto skutočnosť prihliadať s náležitou starostlivosťou. Ako už bolo uvedené počas doby tr. konania voči žalovanej ako obvinenej nemohla premlčacia doba plynúť. Má za to, že akceptovaním dôvodov súdu, bolo odobrené to, že žalovaná svojím konaním uviedla ho do omylu, a tento omyl je pre posúdenie jeho nároku podstatný. Žalovaná si riadne uplatnila svoje právo

dlužníka uznať svoj dlh voči nemu ako veriteľovi, čím sa chcela vyhnúť tr. represii, ale svojím konaním súčasne ho uviedla do omylu. Uvedené je v rozpore s princípom právnej istoty. V rámci civilného procesu regulovaného O. s. p. nie je možné uznávací prejav účastníka konania vziať späť, čo potvrdzuje aj judikatúrou súdov, v čom práve sa odráža princíp právnej istoty. Žalovaná však v rámci tr. konania svoj uznávací prejav bez riadneho zdôvodnenia zmenila, avšak on ako oznamovateľ a poškodený mal za to, že účinky tohto jednostranného úkonu spĺňajúceho zák. požadované náležitosti, nie je možné vylúčiť následným jednostranným úkonom. Podľa právneho názoru súdu uznanie dlhu žalovanou trpí nedostatkom esenciálnych náležitostí kladených zák. na takýto prejav vôle, a z uvedeného ho robí absolútne neplatným právnym úkonom. Podľa neho nesprávnosť právneho posúdenia veci tkvie v tom, že konajúci súd nezobral v úvahu posúdenie prejavu vôle žalovanej uznať svoj dlh z hľadiska jeho obsahu. Relevancia v prejave vôle žalovanej uznať svoj dlh voči nemu bola zjavne daná, a to v situácii, kedy bolo proti nej začaté tr. stíhanie, pričom bola oboznámená s obsahom uplatneného nároku a teda bol daný dôvod i výška, ktoré zák. vyžaduje pre platné uznanie konkrétneho dlhu. Má za to, že bolo nutné sa zaoberať aj tým, že žalovaná neadresovala oznámenie akejkoľvek tretej osobe, ale orgánom činným v tr. konaní, kde vystupoval v pozícii poškodeného. Podotkol, že žalovaná konala s jednoznačným úmyslom uhradiť vzniknutý dlh z titulu náhrady škody spôsobenej tr. činom, a to aj z hľadiska racionálnej požiadavky na prejav vôle, ktorý smeroval voči orgánu, ktorý prejednával jej skutok. Z obsahu písomných prejavov žalovanej v tr. konaní je vedomosť žalovanej (obvinenej) o dôvodoch a výške dlhu v podobe uplatnenej škody nepochybná. Rovnako tak bola splnená požiadavka na formu právneho úkonu, v dôsledku čoho je uznávací prejav žalovanej právne bezchybný. Súd tak nesprávne právne posúdil jednostranný úkon žalovanej ak poukázal na jeho absolútnu neplatnosť v zmysle § 37, § 38 a § 39 O. z. Nesprávne právne posúdenie veci teda spočíva aj v tom, že konajúci súd použil nesprávny výklad právnej normy. V zmysle § 35 ods.2 v spojení s § 37, § 38 a § 39 O. z. (ich znenie citoval), k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci došlo - podľa jeho názoru - aj v dôsledku neúplne zisteného skutkového stavu veci. Takéto skutkové zistenia považuje za nedostatočné vzhľadom k tomu, že žalovaná mala byť vypočítaná k okolnostiam, prečo neadresovala dohodu o zmiery priamo jemu ako veriteľovi a v ďalšom tiež bolo potrebné ju vypočítať či svojím návrhom mienila skutočne dlh uznať čo do dôvodu a výšky, nakoľko z obsahu jej návrhu adresovanému orgánu činnému v tr. konaní je zrejmé, že takýto prejav vôle mal relevanciu uznania dlhu. Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok zmeniť, žalobe v celom rozsahu vyhovieť a žalovanú zaviazat' k náhrade trov konania.

Žalovaná zaslala vyjadrenie k odvolaniu s nasledovným skutkovým a právnym odôvodnením: Napadnutý rozsudok súdu v predmetnej právnej veci z 25.3.2015 považuje za správny a zákonný, precízne odôvodnený a správne aplikujúci normu hmotného práva na dostatočne zistený skutkový stav veci. Podané odvolanie žalobcu považuje za účelové a nemajúce oporu v hmotnom práve. Z predloženého tr. rozkazu (avšak nie z obsahu samotnej žaloby) vyplýva, že pri vykonanej inventúre u žalobcu 15.9.2008 bol zistený schodok na skladových zásobách vo výške 1 261 € (nárok, ktorého sa žalobca domáha). Citovala znenie § 100 O. z. Z obsahu predloženého tr. rozkazu je zrejmé, že žalobca sa ako poškodený dozvedel o vzniku škody, ako aj o osobe zodpovednej za vznik škody 15.9.2008 pri vykonanej inventúre v prevádzke. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že subjektívna lehota na uplatnenie nároku žalobcu na zaplatenie márne uplynula 15.9.2010, pričom žaloba na súd bola doručená 19.7.2011, z ktorého dôvodu týmto vzniesla námietku premičania uplatneného nároku 1.12.2011. Po posúdení vypravenia napadnutého rozsudku, ako aj postupu súdu, ktorý rozhodnutiu vo veci samej predchádzal má za to, že súd postupoval v súlade so zák., správne vyhodnotil produkované dôkazy, správne aplikoval normu hmotného aj procesného práva, z ktorého dôvodu vo veci zákonne a správne rozhodol. V celom rozsahu sa stotožňuje so závermi súdu, ako aj so samotným rozhodnutím vo veci samej, z ktorého dôvodu navrhla napadnutý rozsudok, podľa § 219 O. s. p., ako vecne správny potvrdiť.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

Ani jeden zo žalobcom uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

Inými vadami podľa § 205 ods.1 písm. b) O. s. p., ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci sú všetky vady s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v § 221 ods.1 O. s. p. a tieto vady konania postihujú chybný postup súdu prvého stupňa pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti

s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok vyrozumienia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyrozumienia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 101 ods.1 O. s. p.) alebo poučenia o dôkaznej povinnosti (§ 120 ods.1 prvá veta O. s. p.), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania (§ 115a O. s. p.), i keď pre to neboli splnené podmienky]. Vadnosť konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené [§ 205a ods.1 písm. b) O. s. p.]. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. O. s. p. (napr. osoba, ktorá mala byť vyslúchaná ako svedok, bola vyslúchnutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozpore s § 129 ods.1 O. s. p. a p.).

Žalobca vadu konania vidí v tom, že súdom nebola vzatá do úvahy skutočnosť, že v tr. konaní nebolo rozhodnuté o jeho náhrade škody v dôsledku procesnej chyby tr. súdu, hoci si už v prípravnom konaní ako poškodený uplatnil pri výsluchu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanej, a to 26.7.2010 a jeho nárok ostal v konečnom dôsledku bez povšimnutia, nebol zahrnutý do výroku tr. rozkazu, a súd mal na túto skutočnosť prihliadať s náležitou starostlivosťou.

V pripojenom spise 3T/103/2010, ktorého súčasťou je vyšetrovací spis ČVS:ORP-2139/SM-KE-2010), je na č.l.9 zaznamenaná výpoveď svedka Mgr. Pavla Malého (jedného zo spoločníkov žalobcu a jeho konateľa), ktorý pred vyšetrovateľom potvrdil, že škodu, ktorú žalovaná pre žalobcu spôsobila, táto činí 1 261 €, ktorá bola žalovanej oznámená v rámci prerokovania škody podľa Z. p. a nesúhlasil so zmierním ani s podmieneným zastavením tr. stíhania. Z obsahu jeho výpovede je zrejmé, že si náhradu škody neuplatnil. V tejto súvislosti je nutné poukázať aj na výpoveď svedkyne F. O. z 30.7.2010 (vyšetrovací spis, č.l.17), kde na str.2 zápisnice udáva, že pri inventúre bolo zistené, že chýbajú skladové zásoby v hodnote 1 261 €, že majiteľ im dal týždeň na to, aby tovar, ktorý chýba dokúpili a, že tovar dokúpila ona. Tvrdenie žalobcu, že v tr. konaní si uplatnil škodu je preto nepravdivé, preto o nej ani nemohlo byť v tr. konaní rozhodnuté.

Žiadna iná skutočnosť v odvolaní neumožňuje záver, že by konanie bolo postihnuté niektorou z uvedených vád.

Neúplnosť zistenia skutkového stavu [§ 205 ods.2 písm. c) O. s. p.] je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvého stupňa nezistoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvého stupňa.

Žalobca v odvolaní tvrdí, že v konaní mala byť vyslúchnutá žalovaná na okolnosti, prečo neadresovala dohodu o zmiere priamo jemu a či svojim návrhom mienila skutočne dlh uznať čo do dôvodu a výšky. Z obsahu odvolania nie je zrejmé, aký zmiern má žalobca na mysli. Žalobca v konaní pred súdom prvého stupňa bol riadne poučený podľa § 120 ods.4 O. s. p. a po tomto poučení žiadne ďalšie dokazovanie nenavrhoval (zápisnica o pojednávaní z 11.9.2014). V tejto súvislosti je nutné uviesť, že neurčitost' prejavu (ak nemožno zistiť aká vôľa bola prejavovaná) vyvoláva neplatnosť právneho úkonu a chýbajúce náležitosti nemožno nahradiť výkladom, teda ani prípadným výsluchom. Interpretácia obsahu právneho úkonu súdom podľa § 35 ods.2 O. z. však nemôže nahrádzať či meniť už vykonané prejavy vôle (použitie výkladových pravidiel smeruje vždy len k tomu, aby obsah právneho úkonu vyjadreného slovami, ktorý účastník vykonal, bol vyložený v súlade so stavom, ktorý existoval v dobe, keď bol úkon vykonaný (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky 33Cdo 3100/2007 z 25.11.2009).

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii

práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania.

Na potvrdenie správnosti napadnutého rozsudku možno doplniť, že právo patrí bdelym (vigilantibus iura scripta sunt), teda tým, ktorí sa aktívne a prezieravo zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv, nespoliehajú sa na náhodu, predvídajú aj možnosti vzniku komplikovaných situácií sťažujúcich výkon práv a ich praktické uplatnenie.

V prejednávanej veci nedošlo k pretrhnutiu plynutia premlčacej doby v dôsledku uplatnenia si práva na náhradu škody v tr. konaní a nedošlo ani k zastaveniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatiu plynutia novej 10 ročnej premlčacie doby (§ 110 ods.1 O. z.) v dôsledku uznania záväzku žalovanou.

Žalovanou neuznala podľa § 191 ods.3 Z. p. záväzok nahradiť škodu, lebo v čase podania žiadosti už nebola zamestnankyňou žalobcu.

K platnému uznaniu dlhu podľa § 558 O. z. sú potrebné náležitosti - ako ich súd správne vymenoval - a za správny, výsledkom vykonaného dokazovania zodpovedajúci, treba považovať i jeho záver, že obsahom listu žalovanej (označeného ako Žiadosť, Vec: Žiadosť o dohodu) z 27.7.2010, adresovaného Obvodnému oddeleniu PZ, Košice Staré mesto, ČVS: ORP- 2139/SM-KE-2010, nie je prejav jej vôle, smerujúci k uznaniu dlhu, ktorý je predmetom uplatnenej žaloby podľa § 558 O. z., lebo táto žiadosť neobsahuje ani prísľub žalovanej zaplatiť dlh.

Žalobca preto neopodstatnene namietal, že súd dospel k nesprávnemu záveru, keď tento list (časť jeho obsahu) nepovažoval za jednostranný právny úkon uznania dlhu podľa § 558 O. z.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalobca nemal v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov a žalovaná žiadne trovy uplatnila, preto jej ich náhrada nebola priznaná.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.